ATEŞ — ÇOCUKLAR İÇİN

Sayı : 6 5 Kuruş 31-12-1936

Bilgi köşesi.

(Fosil) La fossil

Eski devirlerde, yeryüzünün birçok kılıklar değiştirmiş olduğunu ve hâlâ da değiştirdiğini hepiniz bilirsiniz. Yeryüzünün içeriye doğru takriben elli kilometresi soğumuştur. toprak adı verdiğimiz bu kabuk üstüste yığılmış birçok tabakalardan ibarettir. Bu tabakalar muhtelif jeolojik zamanlara aittir ve içlerinde o zamanlardan kalma hayvan ve nebatların kalıpları ve artıkları bulunur. Bu kalıp ve artıklar ya kireç içerisinde kireçleşmiş ve yahut ta kömür içerisinde kömürleşmiş bir halde bulunurlar. İşte fosil diye, toprak içerisinde, kireç, kaya, kömür halinde bulunan nebatların veya hayvanların kalıplarına ve artıklarına derler. Eğer bu, bir ağaç fosili olursa, nebat fosili; yaratık fosili olursa hayvan fosili adını alır.

(Folad) La Pholade

İstiridye ve midye gibi, bir cins kabuklu deniz hayvanıdır. Soğuk olsun, sıcak olsun bütün denizlerde bulunur. Ayrıca üçüncü zamandan kalma toprak tabakalarında bulunan fosiller arasında da görünür. Folad'lar fosforlu bir ışık verirler. Onun için geceleri, bunların çokça bulundukları yerler bayağı aydınlık olur. Bu yaratıklar. kaya oyuklarında veya tahta çatlaklarında yerleşir, oralarda yaşarlar.. Bazı liman rıhtımlarında ve köprülerinde böyle oyuklarda yaşamaları yüzünden büyük zararlar yaparlar. Birçok cinsleri vardır.

Bilgiç

Bunları Biliyor musunuz?

Gökyüzü neden mavidir?

Alman bilginlerinden doktor Bürger gökyüzünün neden mavi olduğunu şöyle anlatıyor:

Kimyacı Bunsen: « Suyun rengi mavidir.. » der. Ve yaptığı denemelerle bunu apaçık gösterir. Fakat insan bir bardak su alsa, suyun rengi mavi değilmiş gibi gelir. Halbuki Bunsen dediğini göstermek için bir parça su almış, kaynatmış ve buharını toplamış, soğutmuş gene su yapmış.. Bu suyu bir cam boruya koymuş, borunun ucuna da beyaz bir porselen yaprağı yerleştirmiş, etrafını da siyah kâğıtla sarmış. Borunun boş kalan ucundan içine bakınca suyun renginin mavi olduğunu görmüş. Çünkü siyah kâğıt ve porselen, suya ışık girmesine engel oluyormuş.. Demek oluyor ki, su eğer ışık görmez ve içinde yabancı cisimler de bulunmazsa; rengi mavidir..

Göğün rengine gelince:

Biliyorsunuz, ki gökteki havanın içinde su buharları doludur. Buhar, içine yabancı cisim girmemiş su demektir. Şu halde göğün, renginin de bu buharlar yüzünden mavi olduğu çabucak anlaşılacak bir şeydir.

Bir saniyede neler yapılabilir?

Bir insan bir saniyede bir adım atabilir.

Bir sümüklüböcek, saniyede iki milimetre yol gider.

Beygir tabiî yürüyüşile, saniyede bir insandan 3 defa dahızlı, dör nala giderse dört defa daha hızlı ileriler.

Rüzgârlı bir havada yelkenli bir kayık saniyede 6 metre ileriliyebilir..

Denizin dalgaları, saniyede 13 metre ve rüzgâr 30 hattâ 40 metre gidebilirler..

Bir uçak 50 metreden fazla gider.

Bir tüfeğin kurşunu saniyede 750 metre gider.

Tayfun ve fırtına rüzgârları saniyede 40 - 50 metre giderler.

Bir insanın ömrü

Benjamen Franklen: (Zaman bir kumaştır, ki ondan hayat denilen elbise yapılır.) diyor. Hiç kendi kendinize bu hayat elbisesini nasıl kullandığınızı sordunuz mu ?

Biz yaşadığımız zaman içinde birçok işler görürüz. Bunlar, daima, hergün yaptığımız şeylerdir. Meselâ yemek, içmek, yıkanmak v. s. gibi.. Acaba meselâ yemek için ömrümüzün nekadar zamanını sarfederiz? İşte bu acayip fakat ilgili suali kendisine soran bir Alman âlimi uzun boylu bir hesap yapmış..Bu hesabın sonuncunu aşağıda okuyunuz :

70 yıl yaşıyan bir insan ömrünün :

6 yılı okumakla,
2 » temizlikle,
2 » öğrenmekle,
4 » lâfetmekle
24 » uyumakla,
5 » yürümekle,
11 » çalışmakla,
6 » yemek içmekle,

ve nihayet geriye kalan 8 yılı da değişik ve muhtelif şeylerle geçermiş.

(Başı 1 inci sayıda)

Elektrik aydınlığı o anda söndü. Ve iki müthiş su hortumu zırhlının güvertesine savrulup boşandı; önden arkaya doğru bir sel gibi akarak adamları devirdi, direklerin iplerini söküp kopardı.

Nüthiş bir çarpışma oldu. Kendimi tutmağa vakit kalmadan, bu çarpışmanın şiddetile dayanmakta olduğum parmaklığın üzerinden fırlıyarak denize düştüm.

VII

Nev'i bilinmiyen bir balina

Her nekadar hiç beklemediğim bir zamanda birdenbire denize fırlamış isem de, o esnadaki duygularımı olduğu gibi hatırlarım.

Evvelâ yirmi ayak derinliğe kadar battım. Büyük İngiliz şairi Byron ve meşhur romancı Edgard Poe ile boy ölçüşemem ama iyi yüzerim. Bu batış ile kendimi kaybetmedim. Sulara verdiğim iki şiddetli tekme beni denizin yüzüne çıkardı. İlk işim zırhlıyı aramak oldu. Gemidekiler benim kayboluverdiğimi görmüşler miydi? Abraham Lincoln geri döndü mü? Kaptan Ferragut denize sandal indirdi mi? Acaba kurtulacak mıyım?..

Zifiri karanlıktı. Bir aralık şark tarafına doğru uzaklaşıp kaybolan kara bir kütle gördüm; iskele ve sancak fenerleri görünmez oldu. Bu, zırhlı idi. Mahvolmuştum.

Abraham Lincoln'a doğru ümitsizlikle yüzerek: « İmdat!. İmdat! » Diye bağırdım. Elbiselerim beni sıkmağa, bastırmağa başlamıştı. Su, üstümdekileri vücuduma yapıştırmıştı. Batıyordum! Boğuluyordum!

Son defa olarak bir kere daha « imdat!. » Diye bağırdım. Ağzım su ile doldu. Denizin dibine doğru inerken çabalamağa başladım.

Birdenbire kudretli bir el esvaplarıma yapıştı. Denizin yüzüne doğru şiddetle çekildiğimi hissettim; ve bir ses işittim, evet, kulaklarımın dibinde bir ses işittim:

— Eğer Müsyü omuzlarıma dayanmak zahmetine katlanırlarsa, mösyö daha kolaylıkla yüzebilirler!

Bir elimle benim sadık Conseil'in kolundan yakaladım:

— Sen misin?.. Sen misin?. Dedim.

— Benim, emirlerinize hazırım! Dedi.

— Sen de o çarpışmada mı denize düştün?

— Hayır, fakat mösyönün hizmetinde olduğum için kendilerinin ardından denize atladım.

Temiz yürekli çocuk, bu hareketini okadar tabiî buluyordu ki!

— Zırhlı ne oldu?

Diye sordum. Geriye dönerek:

— Zırhlı mı? Dedi. Mösyö ona ümit bağlamasa iyi yapar sanırım!

— Ne söylüyorsun?

— Denize atlayacağım sırada tayfalar « Pervane ve dümen kırıldı! » Diye bağırışıyorlardı.

— Pervane ile dümen kırıldı mı?

— Evet, kırıldılar; canavarın dişi kırdı. Abraham Linkoln'ün sakatlığı bu kadarla kaldı sanırım ama bizim halimiz pek kötü. Zırhlı, bizi arayıp bulamaz.

— Mahvolduk desene!

Gayet sakin:

— Belki! dedi; birkaç saat daha dayanabiliriz. Birkaç saatte ne olmaz!

Conseil'in eşsiz soğukkanlılığı beni de canlandırdı. Daha iyi yüzmeğe başlamıştım.

Fakat vücudümü kurşun bir çember gibi sıkan elbiselerim takatimi kesiyor, denizin yüzünde durabilmek için pek büyük bir gayret gösteriyordum. Conseil, bunun farkına vardı:

— Mösyö müsaade ederler mi, elbiselerini keseyim!

Dedi; ve elbiselerimin içine bir bıçak sokarak onları yukarıdan aşağıya bir çekişte kesiverdi. Sonra, ben ikimiz için de yüzerken, Consei kesik esvaplarımı sırtımdan çekip çıkardı.

Ben de Conseil'in esvaplarını kesip çıkardım; ve yanyana yüzmeğe devam ettik.

Bununla beraber, durumumuzun dehşeti azalmamıştı. Belki bizim kaybolduğumuzun farkına varmamışlardır. Varsalar bile dümeni kırık olduğundan zırhlının bize doğru gelmesine imkân yok. Bütün ümitlerimizi sandallara bağlamak mecburiyetinde idik.

Bu düşünceyi ileri koyan Conseil plânını da öna göre yaptı. Şayanı hayret tabiat! bu soğuk kanlı çocuk deniz ortasında değil, sanki kendi evindeydi !.

Bizim biricik umudumuz, Abraham Lincoln'un sandalları tarafından kurtarılmakta idi. Bundan ötürü, onları mümkün olabildiği kadar uzun müddet beklemeğe, bunun için su üzerinde durmağa çalışmak mecburiyetinde idik. Aynı zamanda tüketmemek için kuvvetlerimizi taksime karar verdim. Ve bakın ne yaptım: Birimiz sırt üstü yatarak, kollarını kavuşturup ve bacaklarını uzatıp kendini salıverecek, öbürümüz de yüzmekte devam edip onu yanı sıra itecekti. Bu romorkörlük vazifesi on dakikadan fazla süremezdi. O zaman, yüzen dinlenmek için arka üstü yatacak, yatan yüzmeğe başlayarak onu sürükliyecekti. Bu suretle bir kaç saat, ve belki de gün doğuncaya kadar su yüzünde kalabilirdik.

Sönük baht !. Fakat umut insanın yüreğinde nekadar kuvvetle kök salmıştır! sonra, biz iki kişi idik. Nihayet şunu da söyleyeyim, ki bütün kurtulma hayallerini atıp umutsuzluğa düşmek istediğim halde muvaffak olamıyordum!

Zırhlı ile deniz canavarının çarpışması, aşağı yukarı gece saat onbire doğru olmuştu. Sabaha ulaşabilmek için sekiz saat yüzmek lâzımdı. Nöbetleşe de olsa zor bir iş! Deniz, oldukça güzeldi; bizi az yoruyordu. Ara sıra bizi saran zifiri karanlığa gözlerimi saplıyarak etrafı araştırıyordum; bu karanlıkta ışık olarak, yüzerken yaptığımız hareketten doğan denizin fosforlu parıltısı vardı. Elimin üstünde parçalanan bu ışıklı dalgalara bakıyordum. Etrafımızda koyu kurşunî renkli bir çember vardı. Sanki bir cıva havuzunda yüzüyorduk.

Saat bire doğru bitkin bir hale gelmiştim. Şiddetli kramplarla her tarafım tutuldu. Conseil bana destek olmak mecburiyetinde kaldı; ve su üzerinde durabilmemiz yalnız onun gayretine kaldı. Zavallı çocuğun soluduğunu işitiyordum. Kısa kısa ve sık sık nefes alıyordu. Uzun zaman dayanamıyacağını anladım :

— Beni bırak! Beni bırak Dedim.

— Mösyöyü bırakmak mı? Diye cevap verdi. Ben ondan evvel boğulmak isterim!

Tam bu sırada, rüzgârın şarka doğru sürüklediği iri bir bulutun deşikleri arasından ay göründü. Denizin yüzü onun ışığı ile parıldamağa başladı. Bu lûtufkâr ışık bizi biraz gayrete getirdi. Başım dikildi. Gözlerim ufukların üzerinde dolaştı. Zırhlıyı gördüm. Bizden beş mil uzakta idi. Ancak seçilebilecek kara bir kitle halindeydi. Etrafta sandal namına hiç birşey yoktu!

Bağırmak istedim. Bu kadar uzaklıktan bağırmak neye yarar! Şişmiş dudaklarımdan ses çıkmadı. Conseil birkaç kelime çıkarabildi. Birkaç defa: «İmdat!. İmdat!.. » Diye tekrarladığını işittim.

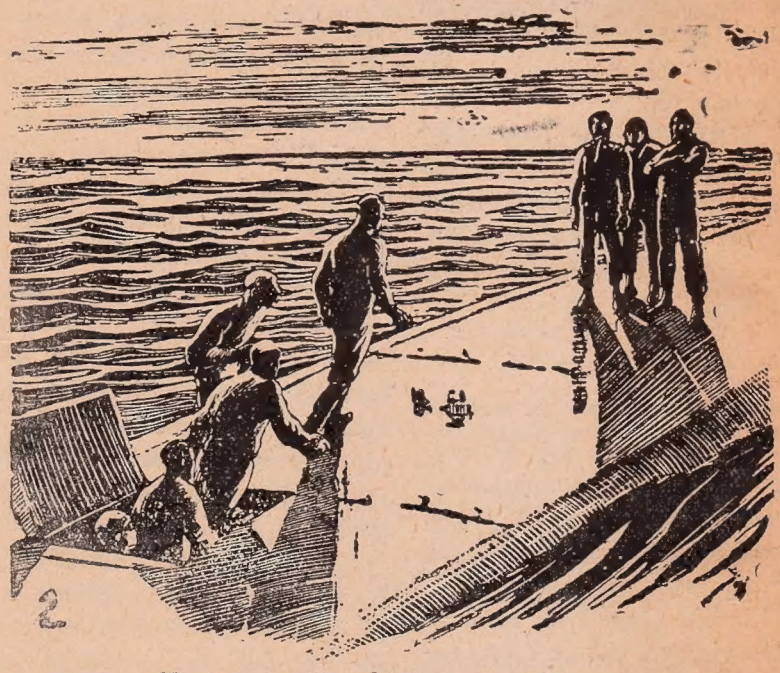

Yüzleri örtülü sekiz iri yarı adam....

Bir lâhza yüzmeği bıraktık, etrafı dinledik. Kanın başa hücumundan ileri gelen bir kulak uğultusu mu idi, Conse'ilin sesine cevap verildiğini işitir gibi oldum:

— İşittin mi? Diye mırıldandım.

— Evet! Evet!.

Conseil, umutsuz, bu sonsuz su alanında bir kere daha bağırdı.

Bu sefer, bir yanılma olması imkânsız, sesimize bir insan sesi

cevap verdi. Bu ses, zırhlının Okyanos ortasında biraktığı diğer kurbanlardan birinin sesi mi idi? Yoksa, karanlıkta bizi arayan bir sandaldan mı geliyordu?

Conseil büyük bir gayret gösterdi. Ben son bir ihtilâç ile dayanıp yüzmeğe çalışırken omuzlarıma abandı, yarı vücudünü sudan çıkararak doğruldu sonra, bitkin bir halde kendini denize bıraktı.

— Ne gördün ?! diye sordum.

Ses bir mırıltı halinde idi.

— Gördüm... Gördüm... Fakat konuşmıyalım... kuvvetten düşmiyelim !.

Ne görmüştü ? Bilmem niçin ilk olarak hatırıma canavar geldi. Fakat bu ses ne idi ya ? Balıkların karnında yaşıyan Yunus peygambere inanacak zamanlarda değiliz ya !

Conseil, beni çekmekte devam ediyordu. Arada bir başını kaldırıyor, ileriye doğru bakıyor, bağrıyor, ve gittikçe yaklaşan bir ses cevap veriyordu. Ben bu sesi ancak işitebiliyordum. Takatimin ucuna gelmiştim. Parmaklarım tutuldu. Elim, vücudüme desteklik edemez oldu. Gerilip açılan ağzım tuzlu su ile doldu ; her tarafım buz kesildi. Son bir defa başımı kaldırdım, sonra batmağa başladım... Bu sırada vücudüme sert birşey çarptı. Can havlile sarıldım. sonra beni yukarıya doğru çektiklerini hissettim. Suyun yüzüne çıkarılmıştım ; göğsüm içeri doğru çekildi, bayılmışım...

Vücudümü şiddetle uğuşturmaları sayesinde çabuk kendime geldim. Gözlerimi açtım...

— Conseil ! diye mırıldandım.

Bu esnada ufukta kaybolmakta olan ayın son ışığı içinde bir başkasını gördüm ve derhal tanıdım :

— Ned Land !

Diye bağırdım. Kanadalı :

— Evet Ned Land ! Dedi, vadedilen mükâfatın peşinden koşuyor !

— Siz de çarpışma esnasında mı denize düştünüz?

— Evet mösyö profesör, fakat sizden daha bahtlı imişim, çünkü yüzen bir adacığın üstüne düştüm.

— Bir adacık mı?

— Daha doğrusunu söylemek lâzımsa sizin bu müthiş deniz canavarının üstüne !

— Anlamıyorum yahu !

— Yalnız ben, attığım zıpkının hayvana niçin saplanmadığını ve onun derisini yalayarak boşa gittiğini derhal anladım.

— Niçinmiş Ned, niçinmiş?.

— Bu hayvanın derisi çelik lavhalardan olduğu için Müsyü Profesör !

Burada fikirlerimi toplamak, hatıralarımı canlandırmak, görgülerimi bizzat kontrol etmekliğim lâzım geldi. Kanadalının son sözleri, kafamın içini derhal aydınlattı. Canlı yahut cansız, bize sığınak vazifesini gören bu sulara gömülü şeyin en yüksek yerine tırmandım, ayağımla yokladım. Hakikaten sert bir vücut idi. Büyük deniz memelilerinin vücudü gibi yumuşak değildi.

Fakat bu sert vücut, tufandan evvelki hayvanların benzeri olan kemikli deniz kaplumbağalarından olabilir. O zaman bu canavar, yerde sürünen ya deniz kaplumbağaları, yahut ta timsahlar, timsahların da alligator sınıfından olmak lâzımdır.

Fakat hayır ! Üzerinde bulunduğum kara renkli sırt, dümdüz cilâlı idi. Pötürekli değildi. Vurulduğu zaman maden sesi veriyordu. Ve asıl inanılmıyacak tarafı, ne diyeyim bilmem?! Birbirine perçinlenmiş lâvhalardan yapılmıştı.

Artık şüphe edilemezdi! yeryüzünün bütün bilgi âlemini kendisile uğraştıran; kuzey ve güney yarım dünyalarındaki bütün gemicilerin düşüncesini alt üst eden hayvan, canavar, müthiş tabiat hadisesi, artık anlaşılmıştı; bu, insanı birkat daha hayretlere düşüren bir hadise idi, tabiatın değil, insan elinin bir mucizesi idi.

Yaradan'ın, tabiatın elinden çıkmış müthiş bir canavar, pek tabiî karşılanır. Fakat masallarda ve mitolojide anlatılanlardan daha inanılmaz birşey keşfetmek öyle değil; birdenbire gözlerimin önünde insan elinden çıkmış ve esrarengiz bir şekilde yapılmış imkânsız birşeyin bulunuşu aklımı altüst etmişti.

Çekinmeğe, tereddüte hacet yok. Çelikten kocaman bir balık şeklinde olan bir denizaltı gemisinin üstünde idik. Ned-Land'ın fikri bu merkezde idi.

Conseil ile ben onun hükmünü kabulden başka birşey yapamadık.

— Fakat o halde, dedim, bu aletin içinde hareket için makineleri, onları kullanıp gemiyi harekete geçirmek için de tayfaları olacak?

Zıpkıncı :

— Olması lâzım, dedi, lâkin üç saattir bu yüzen adanın üstündeyim, hiçbir hayat eseri göstermedi.

(Arkası var)

Korkunç hikâye:

Şeytan Kayası

Yazan: C. C. Cem

Kıyının, o tarafında, derin ve sarp yarlar yükselirdi.

Rüzgâr bu yarların ölü benzi gibi sarı kayalarını, iskelet kafalarını andıran korkunç suratlar halinde yontmuştu. Kimisi gûya sırtarır, kimisi de bulduğunun gırtlağını koparacakmışçasına küflü ve paslı dişler gösterirdi. Korkunç bir yerdi burası..

Burada kayalar iç ürperten heybetlerile, karanlıklarda hüküm süren korkunç kılıklı hortlaklar gibi kıyıda yükselirler, sanki bütün tabiat kuvvetlerine meydan okurlardı.

Bütün bunların ortasında bir tane sivri kaya vardı ki tepesi külâhlı bir şeytana benzerdi. O taraflarda Şeytan kayasını bilmiyen yoktu.

Bütün uğursuzluklar, bütün hastalıklar bu, kayaya verilir, her belâlı işte onun parmağının bulunduğu söylenirdi. Bu kıyıya sıralanan üç köy insanlarından hemen hiç kimse, şeytan kayasına yaklaşmak cesaretini gösteremezdi.

Bu kayanın ilk korkunç hikâyesini bundan yirmi sene kadar evvelisine vermek lâzımdı.

Dehşetli bir fırtına gecesinde balıkçılar, kıyıya yanaştılar. Rüzgâr öyle azgın, dalgalar öyle şiddetliydi ki, kayıkların parçalanmaması için hepsini kumsala çekmişlerdi. Bu yüzden kayaların dibinde gecelemeğe karar verdiler..

Dört kişiydiler..

Ertesi gün, akşama doğru bile, babalarının eve dönmediğini gören balıkçı çocukları, Şeytan kayasının dibine vardıkları zaman dört balıkçıyı da ölü buldular..

Hiçbir yerlerinde bir pıçak veya kurşun yarası yoktu. Yalnız hepsinin gırtlaklarında irice delikler vardı. Ve yüzleri öyle sarı idi ki, sanki vücutlarında bir damla kan kalmamıştı.

Gelen kasaba doktoru, zavallı balıkçıların dördünün de kan kaybetmekten öldüklerini söyledi. Bu haber bütün köylere ve kasabalara yayıldı. Balıkçıların vücutlarında bir damla kan kalmamıştı.. Bu kanlar ne olmuştu?

Köylüler buna hemen bir kulp taktılar.

Hortlak !..

***

Gene denizin kudurup coştuğu sisli bir gecede. İri bir şilep yarların önünde bir haylı düdük çaldıktan sonra birdenbire susuverdi. Köylüler kıyıya toplanmışlar, sisleri delmeğe, denizde neler olup bittiğini görmeğe çabalıyorlardı.

Fakat sis okadar sıktı, ki birşeycikler görmek kabil olmuyordu.

Bu sırada dalgaların hışıltısı, rüzgârın çığlıklarını bastıran insan sesleri duyuldu :

— Batıyoruz.. Oturduk..

Daha bu sesler kesilmeden müthiş, gök gürültüleri gibi tüyler ürperten bir gümbürtü ortalığı sardı. Koca demir parçalarının keskin kayalara sürünmesinden, parçalanmasından doğan, gıcırtılarla, iniltilerle dolu kulakları sağırlatıcı bir gürültü... Şilep kayalara oturmuştu.

Köylüler arasında hızlı bir çalışma başgösterdi. En sağlam ve iri kayıklardan ikisi denize indirildi. Geminin imdadına koşmak için gürbüz birkaç delikanlı küreklere yapıştılar. Ve dalgalarla, rüzgârla, amansız bir boğuşma başladı..

Rüzgâr uluyor, dalgalar gittikçe hırçınlaşıyorlardı.

Köy halkı titreşerek ve gözlerile kalın sisi delmeğe çalışarak bekleştiler.. Uzun dakikalar hattâ saatler geçti..

Sonra dalgalar arasında, ufacık bir fındık kabuğu gibi sallanan tıklım tıklım dolu bir kayık, binbir güçlükle kumsala yanaştı, yarların gölgelerine sığındı.

Gelenler içinde, kurtarıcılardan birkaçı ve kayalara oturan geminin kaptanile üç te tayfası vardı.

Köyün kahvesinde sıcak bir sobanın etrafında çay içilirken başlarından geçeni anlattılar..

«Umut» orta halli bir şilepti. Karadeniz'deki Rus limanlarından birinden, Yunanistan'a mazot götürmek için, Boğazlara doğru yola çıkmıştı. Fırtına patlayınca, bütün hızlarile kıyıdan uzaklaşmağa çabalamışlardı. Fakat bu sırada dümenleri, kuduz

dalgaların hücumuna dayanamamış, kırılmıştı.. Gemi, artık kaptanın kumandasına boyun eğmez olmuş, dalgaların elinde bir oyuncak gibi, denizin ve rüzgârın istediği yere sürüklenmişti. Bu havada kayık indirmeğe de korkmuşlardı. Saatlerce dalgalar tarafından hırpalandıktan sonra itile kakıla gelip kıyıdaki kayaların arasında karaya oturmuşlardı.

Geminin dipleri tamamile su dolmuştu. Ancak güverte üstündeki kamaralar kullanılabilecek bir haldeydiler..

Kaptanın hikâyesi bitince, lâfından baştayfa olduğu anlaşılan iri yarı bir delikanlı :

— Zaten topu topu, on bir kişiydik.. dedi. Dördümüz birinci kayıkla geldik, ötekiler de ikinci kayıkla gelecekler..

Kaptan :

— Ben tembih ettim.. diye söylendi. Çarkçıbaşı ile iki tayfa gemiyi beklemek için orada kalacaklar.. İkinci kayık, kalın bir halatla gemi ile, kara arasında asma bir birleşme yolu kuracak..

Aradan yarım saat kadar bir zaman geçmişti. Kahvenin kapısı ardına kadar açıldı, içeriye yarı bellerine kadar ıslanmış, dört gemici ve birkaç ta köylü girdiler.. Tayfalardan birisi :

— Halatı kıyıda yüksek bir kayaya bağladık.. dedi. Şeytan kayası mıdır, nedir?

Gemiciler kayanın adına gülüyorlardı. Fakat bir köylü:

— Hayır.. Hayır.. Dedi.. Gülmeyin evlâtlar.. Orada bir hortlak dolaşır.. Dört balıkçının canına kıydıydı o..

Tayfalar dinlemiyorlardı bile, beriki tayfa devam etti:

— Güç oldu.. Halat ağırdı. Kıyıya getirip te kayaya bağlayıncıya kadar akla karayı seçtik.. Fakat iyi oldu.. Bu gidişle hava daha ziyade azacak.. Eğer vaziyetleri çok tehlikeli bir hal alırsa halattan kayıp sahile gelirler.. Ve biz de yarın sabah gemiye gitmek için denize kayık indiremezsek halattan kayar gideriz..

* * *

O gece, kaptan karada kalamıyacağını ısrarla anlattı ve muhakkak gemiye dönmek istediğini söyledi. Bu işin tehlikeli olduğunu anlatmağa kalkanların hiçbiri söz dinletemediler:

— Gemi batarsa.. Ben de beraber batacağım.. Diyordu..

Saat sabahın üçü olmuştu.. Bu vakitte denize kayık indirmek mümkün değildi. Gemiye varmak için bir tek yol vardı. O da, bir ucu Şeytan kayasına bağlı olan halattan kaymak..

Kaptan, sahiden de çok atik ve çevik bir adamdı.. Genç yaşında denizkurdu olmuş bir Trabzonluydu..

— Bu da iş mi?. Dedi..

Yarım saat içinde geminin güvertesine kavuştu. Fakat şimdi yatacak yeri düşünmesi lâzımdı. Güvertenin altında bulunan kıt kamaraların hepsini su basmıştı. Bir şilepte ne kadar kamara olur?

Güvertenin üstündeki biricik kamaraya da iki tayfa ile, çarkçıbaşı yatmışlardı. Yapacak başka birşey yoktu. Güverte, baştan başa dalgalarla yıkandığına göre tek yol, kaptanköprüsünde bir yer aramaktı. O da öyle yaptı..

Kaptan köşkünde bir battaniyeye sarındı ve yorgunluğun tesirile, bütün gün azgın bir denizle boğuşmuş bir adamın hakettiği uykuya daldı.

Ertesi sabah, karanlık ve kara bulutlarla dolu bir gün, güneşin ışıklarını insanlnrın gözünden örttü. Fakat artık fırtına da, rüzgâr da, denizin hırçınlığı da eski hızını kaybetmişti.

Yorgun gemiciler öyle derin bir uykuya dalmışlardı ki, köylüler hiçbirini uyandırmağa kıyamadılar.

Bu, tam öğle üstü saat beşe kadar sürdü. Hava gene kararmış apansız akşam, oluvermişti. Tayfalar ozaman teker teker uyandılar. İlk düşünceleri, gemileri oldu. Acaba, kaptan, çarkçıbaşı ve iki tayfa ne yapıyorlardı. Fakat köylüler onlara tuhaf bir haber verdiler..

Gece içinde, şilepi, Şeytan kayasına bağlıyan halat kopmuştu.. Onun için, gemiye ancak bir kayıkla gidilebilecekti. Zaten hava da durgunlaşmıştı. Köyün erkeklerinin hemen hepsi balık avlamağa çıkmışlardı.

Gemiciler, ufak bir kayık buldular. İlk iş olarak gemiye gitmeğe ve kopmuş olan halatı yeniden bağlamağa karar verdiler.

Baş tayfa ve bir arkadaşı, küreklere yapıştılar, İkinci kaptan dümeni eline aldı..

Gemiye yaklaştıkça, hayretten hayrete düşüyor, meraklanmağa başlıyorlardı. Güvertede kimsecikler görünmüyordu. Hem zaten gemiden hiçbir insanın o gün karaya gelmemiş olması tuhaf değil miydi?.

Tamam şilebin bordasına yanaşmışlardı ki.. Güvertede gözleri oyuklarından fırlıyacak kadar büyümüş bir halde bir çılgın gibi gezinen birinci kaptanı gördüler. İkinci kaptan kayıkta ayağa kalktı, heyecanla seslendi:

— Bay kaptan.. Bay kaptan..

Suvari, bordaya yanaştı, ellerini güvertenin parmaklığına dayadı, çılgın ve manasız gözlerle gelenleri süzdü..

— Ne oldu?

Bu sorguya bir ses vermedi..

Sonra kendi kendine söyleniyormuş gibi:

— Ölmüşler.. Ölmüşler.. Dedi.. Hortlak?!

İkinci kaptan ve iki tayfa, bordadan sarkan merdivene sıçrıyarak bir iki saniyede soluğu güvertede aldılar. İlk işleri kaptanı beraberlerinde çekerek, çarkçıbaşının ve iki tayfanın uyudukları kamaraya gitmek oldu.

Kapı, ardına kadar açıktı. İçeride bir lâmba yanıyor ve soluk ışığile müthiş ve tüyler ürpertici bir sahneyi aydınlatıyordu.

Üç ceset, kanlar içerisinde ve sapsarı yüzlerle yerlerde yatıyorlardı. Vücutlarının duruşundan müthiş acılar içerisinde öldükleri belliydi. Gırtlaklarında büyükçe delikler vardı. Ve bu deliklerin çevresine koyu kan pıhtıları yapışmıştı..

Üçü de öleli birçok saatler geçmiş olmalıydı..

* * *

Birinci kaptanın ağzından bir şey öğrenmek kabil olmadı. Onu daha o gece şehirdeki tımarhaneye gönderdiler.. Zavallı kimbilir ne acı, ne korkunç birşey görmüştü?. Kasabaya, jandarma kumandanlığına haber ulaştırıldı. Ölülerin üçü de gemiden, karaya çıkarıldı.

Gemiyi karaya bağlıyan halat yeniden yapılmıştı. İkinci kaptan gene şilepin beklenmesi lâzımgeldiğini söylediği zaman, tayfalardan kimse bu bekçiliği üzerine almak istemedi. Artık bu gemiyle bir alacakları, verecekleri kalmamıştı.. Kimse esrarengiz bir ölüm getiren bu gemide canını tehlikeye koymak istemiyordu.

Baştayfa, kalmağa karar verdi..

Evvelâ onu bu fikrinden vazgeçirmeğe kalktılar.. Hortlak, şeytan, filân para etmedi.. Onun başka düşüncesi vardı. Zaten sinirli bir adam olan kaptannın çıldırarak her üç gemiciyi de bir nöbet halinde öldürdüğünü sanıyordu. Caydıramıyacaklarını görünce eline bir koca Nagant tabancası verdiler. Gülerek aldı..

Bu genç, çok soğuk kanlıydı. Bir iki saat evvel üç ölünün çıkarıldığı o kamarada yatmakta hiçbir engel görmedi.

. . . . . .

Gece haylı ilerlemişti.

Rüzgâr güverteyi bir baştan bir başa tarıyor, ıslıklar çalıyor, çığlıklar basıyordu. Deniz kudurmuş bir köpek gibi gemiye saldırıyor, çelik saçları dövüyordu..

Çılgın ve manasız gözlerle, gelenleri süzdü.

Baştayfanın gözlerine bir türlü uyku girmiyordu. İster istemez, fırtınanın sesini dinliyor, bazan da bir dolapta bulduğu eski bir gazeteye bakıyordu..

Birdenbire, güvertede bir ses duyar gibi oldu..

Kulak kabarttı..

Evet.. Cayet hafif bir sesti bu.. Sanki birisi güvertenin tahtalarını ve kamaranın kapısını tırmalıyordu..

Zavallı gencin gözleri büyüdü.. Bacakları titremeğe başladı..

Hortlak?.. Şeytan?..

O, böyle şeylere inanmazdı.. Amma... Acaba?. Tabancasını eline almağa lüzum bile görmeden yavaş yavaş, parmaklarının ucuna basarak, kapıya yaklaştı. Tokmağı tuttu..

Ve bütün hızile, birdenbire açtı..

İçeriye rüzgâr doldu.. Fakat gördüğü şey okadar müthiş, öyle korkunçtu ki.. Zavallının başındaki bütün saçları ayağa kalktı.. Vücudunun bütün tüyleri diken diken oldu.. Şaşkınlaştı ne yapacağını bilmeden geriledi, kendisini kamaranın bir köşesine attı.. Kımıldamağa hali kalmamış, sanki bütün vücudu donmuştu.

Gözleri önünde, tam kapının dibinde, iki acayip hayvan duruyordu. Her tarafları tüylü idi.. Ve bu bacaklar öyle iki, dört falan değil, pek çoktular.. Çok korkunç, çok müthiş şeylerdi bunlar..

Birdenbire aklına geldi.. Bunlar iki örümcekti.. Akıllara hayret verecek kadar büyük iki örümcek..

Evet.. Birer av köpeği kadar büyük ve korkunç iki örümcek, fenerler gibi ışıldayan gözlerini devirerek onu süzüyorlardı..

Yavaş yavaş kamaraya girdiler.. Ona doğru ilerlediler.. Hattâ birisi, en irisi; tüylü bacaklarının ucundaki sivri pençelerile onun pantolonunu tuttu..

Tanrım şimdi ne yapmalıydı?.

Rüya mıydı bu?

Eli yastığın altına kaydı. Tabancayı öne doğru uzattı. Evvelâ öndeki örümceğin korkunç gövdesini nişanladı.. Kulakları sağırlatan iki gürültü.. İki kurşun..

İkinci örümcek, kaçacak gibi geriledi.. Fakat nagantın iyi nişanlanan kurşunları onu da buldular.. Gözlerin inanamıyacağı canavarların, bacakları büküldü, şaşırmış gibi gövdelerini sallayarak durmuş bir köpek gibi gemiye saldırıyor, çelik saçları dövüyordu..

Baştayfanın gözlerine bir türlü uyku girmiyordu. İster istemez, fırtınanın sesini dinliyor, bazan da bir dolapta bulduğu eski bir gazeteye bakıyordu..

Birdenbire, güvertede bir ses duyar gibi oldu..

Kulak kabarttı..

Evet.. Cayet hafif bir sesti bu.. Sanki birisi güvertenin tahtalarını ve kamaranın kapısını tırmalıyordu..

Zavallı gencin gözleri büyüdü.. Bacakları titremeğe başladı..

Hortlak?.. Şeytan?..

O, böyle şeylere inanmazdı.. Amma... Acaba?. Tabancasını eline almağa lüzum bile görmeden yavaş yavaş, parmaklarının ucuna basarak, kapıya yaklaştı. Tokmağı tuttu..

Ve bütün hızile, birdenbire açtı..

İçeriye rüzgâr doldu.. Fakat gördüğü şey okadar müthiş, öyle korkunçtu ki.. Zavallının başındaki bütün saçları ayağa kalktı.. Vücudunun bütün tüyleri diken diken oldu.. Şaşkınlaştı ne yapacağını bilmeden geriledi, kendisini kamaranın bir köşesine attı.. Kımıldamağa hali kalmamış, sanki bütün vücudu donmuştu.

Gözleri önünde, tam kapının dibinde, iki acayip hayvan duruyordu. Her tarafları tüylü idi.. Ve bu bacaklar öyle iki, dört falan değil, pek çoktular.. Çok korkunç, çok müthiş şeylerdi bunlar..

Birdenbire aklına geldi.. Bunlar iki örümcekti.. Akıllara hayret verecek kadar büyük iki örümcek..

Evet.. Birer av köpeği kadar büyük ve korkunç iki örümcek, fenerler gibi ışıldayan gözlerini devirerek onu süzüyorlardı..

Yavaş yavaş kamaraya girdiler.. Ona doğru ilerlediler.. Hattâ birisi, en irisi; tüylü bacaklarının ucundaki sivri pençelerile onun pantolonunu tuttu..

Tanrım şimdi ne yapmalıydı?.

Rüya mıydı bu?

Eli yastığın altına kaydı. Tabancayı öne doğru uzattı. Evvelâ öndeki örümceğin korkunç gövdesini nişanladı.. Kulakları sağırlatan iki gürültü.. İki kurşun..

İkinci örümcek, kaçacak gibi geriledi.. Fakat nagantın iyi nişanlanan kurşunları onu da buldular.. Gözlerin inanamıyacağı canavarların, bacakları büküldü, şaşırmış gibi gövdelerini sallayarak durdular ve barut dumanları arasında yere yıkıldılar..

Zavallı delikanlı ise âdeta bitmişti.. Gözleri evlerinden fırlar gibiydi, yavaş yavaş pantalonunu bu pis pençeden kurtardı, İki canavarın ölüsüne âdeta değmekten korkarak kamaradan dışarıya fırladı..

Güvertede koşarken birisine çarptı, bu ikinci kaptandı. Elinde koca bir tabanca parlıyordu:

— Neredeler?. diye sordu.

— Geberttim..

— Sus, ödüm patladı.. Ben gemide kalmak istemedim ama, öyle hortlak, şeytan hikâyesi yüzünden değil.. Bizim gemide böyle şey hiç olmadı. Bunun gene karadan oynanma bir oyun olduğunu biliyordum. Onun için en yüksek yarın üzerinde oturmuş, ortalığı kolluyordum.. Lâkin bu kadarını ben de düşünememiştim doğrusu.. Birdenbire ayaklarımın dibinden doğru koca iki örümceğin, kayaya bağlı olan halata yürüdüklerini ve halattan da gemiye geçtiklerini görmiyeyim mi?. Yüreğim ağzıma geldi.. Hemen ben de onlar gittikten sonra halata asıldım güverteye çıktım.. İçimden: «Tanrım, bari vaktinde yetişsem.» diye dua ediyordum. İyi ki sana bir tabanca vermişiz.

Baş tayfa gülümsedi:

— Bunlar örümceğin damızlığı babam..

ATEŞ'in
ATEŞ Çocoklar için
ATEŞ yazıları, başlıyor.

1937 yılına girerken Ateş'in çevresinde eksiksiz olarak toplanmış bulunan Türk çoçuklarına, gençlerine yeni yılın, yalnız yeni yılın değil, 14 cumhuriyet yılının en güzel yazı ve resimlerini sunuyoruz: BOZKURTLARIN ÖLÜMÜ

Bu bir masal, bu bir uydurma roman değildir.

Bozkurtların ölümü tam bir tarihtir.

621 yılının bir gecesinde başlar 648 yılında biter. 7 nci yüzyılda Türk ülkelerinde yaşamak ve bu 1300 yıl önceki kahramanlıkların heyecanını 1300 yıl sonra yaşamak isterseniz BOZKURTLARIN ÖLÜMÜ'nü gelecek sayıda okuyunuz.

ROMA ZORUNA

Zavallı Senali az kaldı, bacaklarına takılan dizginler tarafından sürüklene sürüklene ölecekti. Fakat Alan, hemen orada bulunan bir ata atılarak azan beygirlerin peşine düştü. Bu heyecanlı yarışta, gittikçe ilerliyen Alan, nihayet beygirinden, arabaya atılarak atları durdurdu. Lâkin Senali öyle ağır yaralanmıştı ki ertesi günkü yarışa girmesini akla bile getirmemek lâzımdı.

Arap, yaslı yaslı atlarını yarışta kime sürdüreceğini düşünürken Alan, hemen atıldı: «Ben yaparım!» Dedi.

Ertesi günkü yarışa, Roma'nın en meşhur kahramanları giriyorlardı. Acaba henüz bir çocuk olan Alan bu yarışı kazanabilecek miydi?

KARŞI KOYANLAR

HULKİ

Meselâ geçen seneki yarışlarda birinci gelen namlı Marellüs bu seneki yarışı kazanmak için de elinden geleni yapacaktı.

Yarış başladığı zaman locasında bulunan imperator Sezar, Kıbrıslının bu kadar genç oluşuna şaşarak, yanındakilere, yarıştan sonra Alan'ın locaya getirilmesini emretmişti.

Akıllara hayret verecek bir hızla sürülen arabalar forumda yıldırımlar gibi koşuyorlardı. Bu sırada Marellüs, beyaz atlı arabasile başta giden Alan'ın önünü kestirmek istedi, fakat arabası duvara çarparak param parça oldu.

Seyirciler, heyecanla yerlerinden kalktılar...

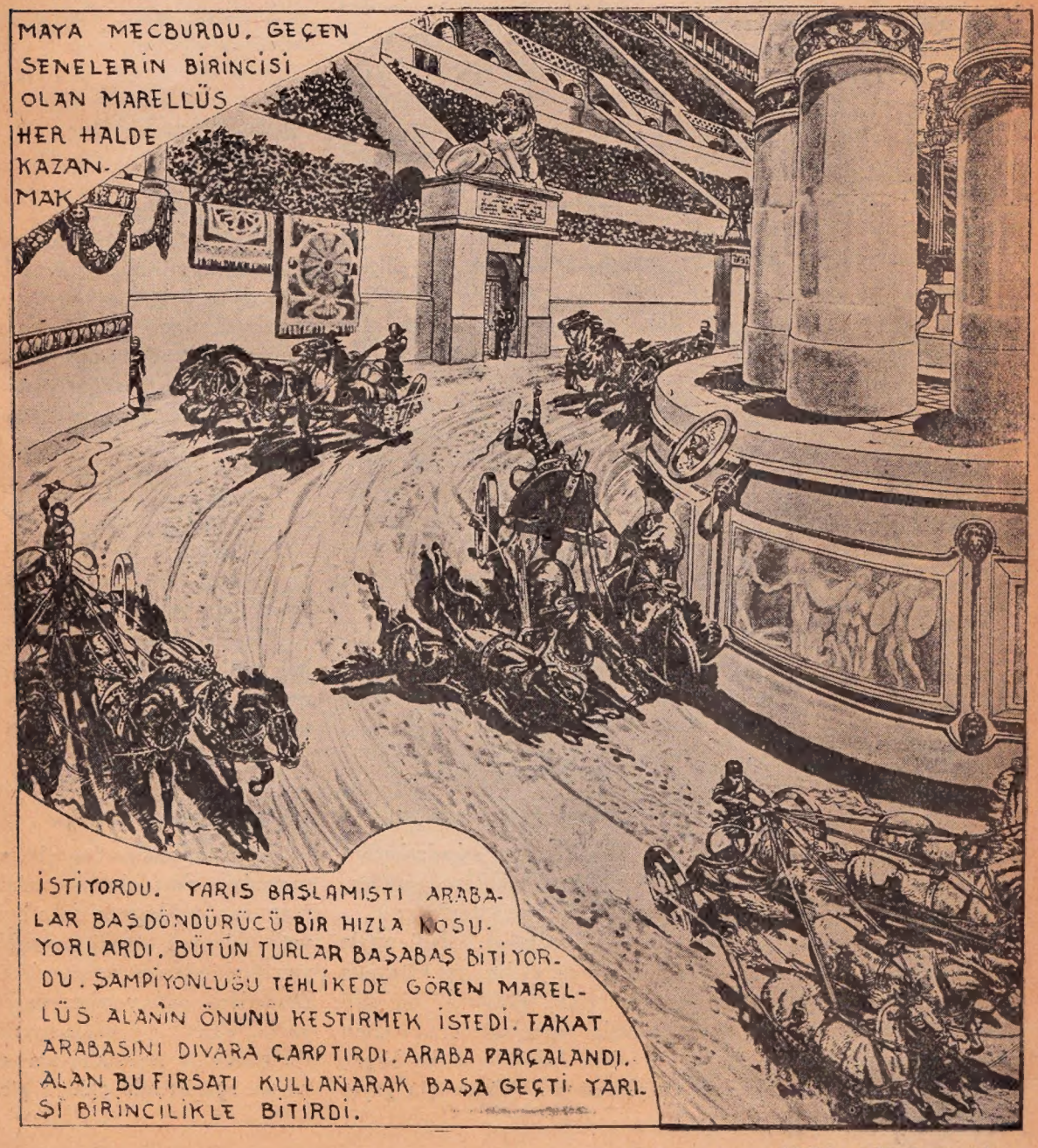

(Arkası gelecek sayıda)

(Başı 1 inci sayıda)

Sonra ellerile ormanın ortasındaki boşluğu gösterdi.

İlerilerinde ormanın ortasında ağaçlar birdenbire kesiliyor, büyük ve boş bir meydanlık hasıl oluyordu. Burada bazı yerlerinde ezilmiş ve çiğnenmiş otlar vardı. Belliydi ki buralarda canlılar dolaşmışlardı.

Acaba bu canlılar kimlerdi?

Gözleri ortalığa alışınca bağırmamak için kendilerini güç tutabilecek birşey daha gördüler.. Bu meydanın dört ucundan hafif dumanlar çıkıyordu.

Gökhan gayet yavaş bir sesle:

— Bu da ne? Dedi.

Hepsi meraklarından taş gibi kesilmişlerdi. Bu dumanların çıkması için her halde orada bir ateşin yanması lâzımdı. Ateşi yakan da ancak canlı yaratıklar olabilirdi. Birdenbire Demir'in aklına birşey geldi. Kendi kendine:

— Acaba.. Diye düşündü, Belki de bunlar, yerden çıkan kükürt dumanlarıdır ve bir volkan veya gayzer civarında bulunuyoruz..

Bu düşünüşünü arkadaşlarına söyleyince, Sabiha :

— Olamaz.. dedi. Kükürt olsa, kokusunu duyardık.

Bu, söz çok haklıydı. Fakat mesele gene çözülmüş değildi. Bu dumanların nereden çıktığını bilmek lâzımdı.

Hep birden karar verdiler; olabilirdi ki, otlar dumanların çıktığı ocağın görülmesine engel oluyorlardı. En iyisi oraya kadar gidip ne olduğunu anlamaktı.

Bir iki adım atınca, âdeta kimsede ilerilemeğe takat kalmadı. Gördükleri şey onları hayrete düşürdü.

Ağaçlık olmıyan meydanın tam ortasında madenden bir kapak vardı. Bu kapak ta yenidünyadaki hemen herşey gibi kırmızıydı. Demir yavaşça:

— Buradaki insanlar belki de mağaralarda yaşıyorlardır, bu da belki mağaralardan birinin kapağıdır! dedi..

Demir ve Gökhan önde gidiyorlardı. Selma da ileriye geçmişti. Fakat kapağa doğru henüz iki adım daha atmışlardı ki bulundukları yere mıhlanmış gibi durakaldılar.

Kapak birdenbire aralıklanmış kimsenin içerisini görmesine vakit kalmadan içeriden gök gürlemesini andıran korkunç bir sesle, iki tane ok gibi şey havaya doğru fırlamıştı. Ve bunun üzerine maden kapak tekrar hızla kapanmıştı.

Bu ansız işten fena halde korkan çocuklar, sapsarı kesilmişlerdi. Geriye dönerek arkadaşlarına baktılar.

XXI

Demir'in cesurluğu

Tek Erkmen, arkadaşlarının böyle sarardıklarını görünce, hepsini bir araya topladı :

— Arkadaşlar.. dedi. Öyle görüyorum, ki bu yenidünyada görülmedik, işitilmedik bir sürü şeylerle karşılaşacağız.. Olan bitenlere bakılırsa başka birşey söylenemez.. Onun için gayet tetikte ve hazır olmamız lâzım.

Silâhlarınızı ateş etmeğe hazır bulundurun. Lâkin ben veya Gökhan kumanda etmedikçe, sakın tetikleri çekmeyin..

Ben, ileri doğru gideceğim. Gökhan yanımızda kalsın ve size kumanda etsin.. Benim sözlerimi nasıl dinliyorsanız onun sözlerini de öylece dinliyeceksiniz..

İzciler hep birlikte :

— Peki..

— Elbette..

Diye haykırıştılar.

Demir otların arasına gurup gurup yerleştirdiği izcilere bir kere daha baktıktan sonra yapayalnız, arkasında bilinmiyen tehlikelerin ve belki de ölümün saklandığı kapağa doğru yürüdü.

Fakat Gökhan, arkadan sesleniyordu :

— Demir !.

— Ne var..

— Ben de geleceğim..

— Hayır..

— Rica ederim yapma.. Ben seni orada yalnız bırakamam..

Diğer izciler de aynı şeyleri mırıldanıyorlardı. Demir ister istemez Gökhan'ın da gelmesine izin verdi.

XXII

Esrarlı yaratıklar

Etraflarını saran ağaçlar ve ormanlar, Anadolu ormanlarının, kış yaklaşınca daha kuvvetli bir pas rengi peydahlıyan İğreltiotlarına benziyorlardı. Damarları açık pembe ve beyazdı. Uzun bir gövdeleri vardı. Bu gövdenin tepesinde muz ve hurma ağaçlarında olduğu gibi,

yapraklar toplanmıştı. Demir'le Gökhan diz üstü yürüyerek, yapraklara mümkün olduğu kadar vücutlarını değdirmeden ilerilediler. Beş dakikalık zorlu bir yürüyüşten sonra tekrar ayağa kalktıkları zaman ormanın açıklık yerindeki maden kapağın biraz sağına geçmiş olduklarını farkettiler.. Gökhan:

— Az sağa düştük.. Dedi.

İki izci tekrar yola koyuldular. Bir aralık Demir, Gökhanı dürttü.. Ve durmasını işaret etti. Çünkü artık kapağa pek yakınlamışlardı.. Acaba bunun altında ne saklıydı?. İkisi de içlerinden merakla kavruluyor:

— İşte bunu öğrenmeli.. Diyorlardı.

Bir çeyrek geçti.. Hâlâ birşey yoktu. Daha doğrusu onlar da ne yapmak lâzımgeldiğini pek bilemiyorlardı. Biribirlerine yaklaşmış ve dirsek dirseğe vererek durmuşlardı.. Nihayet Demir yavaş bir sesle:

— Böyle saatlerce yere yapışmış gibi duracak değiliz ya.. Bizim çocuklar da herhalde bizi görüyorlardır... Yapacağım şeyi anlar ve korkmazlar..

Gökhan sordu:

— Ne yapmak istiyorsun?

— Evvelâ yakından, bu toprağı örten maden kapağı bir gözden geçirmek lâzım. Eğer bundan da bir netice çıkmazsa, o zaman tekrar otların arasına gelir, maden kapağa doğru tabanca atarız.

— Peki..

— Öyle değil mi ya? Her halde bu kapağın altında canlı birşeyler olacak. Bu şeyler muhakkak, tabancanın sesini de duyacaklar, bu gürültünün nereden geldiğini anlamak için dışarıya çıkacaklar.. O zaman biz de onları görür, ne olduklarını anlarız.. Ne dersin Gökhan?.

— Gayet doğru..

Ellerinde brovningleri olduğu halde, iki izci hızla kapağa doğru ilerlediler. Demir:

— Şaşılacak şey doğrusu.. Dedi. Yenidünya işçileri, her halde pek usta olmalılar.. Baksana şu kapak, örttüğü yerin kenarlarına okadar uymuş ki bir santim açıklık bile yok.

Sonra kapağın üzerinde o köşeyi gezerek bir kilit yeri bir ufak delik aradılar. Demir, bu aramalardan hiçbir son çıkmayacağını, birşey elde edilemiyeceğini görünce :

— Son bir düşüncem var.. dedi. O da bir netice vermezse artık iş tabancalara kalır.. Gel, şu kapağın üzerine yatıp kulaklarımızı dayayalım da içeride bir ses olup olmadığını dinleyelim.

İkisi de hızla yere yattılar.. kulaklarını yere dayadılar. İçeriden derin ve intizamlı bir uğultu.. Arada bir ıslık sesleri ve sonra gene hiç kesilmeyen bir garıltı geliyordu.

Epiyce zaman dinledikten sonra, hiç değişmeyen bu sesten bir şeycikler anlayamıyan iki izci tekrar birlikte ayağa kalktılar.. Demir :

— Haydi.. dedi. Artık tabancaları çekelim. Bu kapağı, aşağıdakilere ancak merak, açtırabilecek. Yoksa burada saatlerce beklenmez.. Fakat evvelâ çocuklara söyleyelim.

Bu iş öyle kafalarını burguluyordu, ki biraz evveli kapaktan fırlayıp, uçup giden o esrarengiz okları unutuvermişlerdi..

Demir ormana doğru dönüp bağırdı :

Demir, Vrat'a radyoplanı gezdirdi.

— Heey.. Herkes kendini korusun.. Duyuyor musunuz?.

Ormanın çevresinden birçok izciler seslendiler :

— Evet.. Evet..

— Peki öyleyse.. Şimdi tabanca atacağız. Göz açın.. Benim veya Gökhan'ın kumandamız olmadan hiçbir kimse kımıldamıyacak..

Sağ elini uzatarak tabancayı çekti.. Parmağın tetiğe dokunmasile beraber, arka arkaya üç danlama işitildi. Etrafında akisler yapan, kulakları uğuldatan bu gürültü, daha henüz kesilmemişti ki, hepsinin hayret dolu gözleri önünde kapak, yavaş yavaş açılmağa başladı.

Kapağın altında bir sütun, onun altında da bir taraça yükseliyordu. Bu taraçanın üstünde şimdiye kadar rüyada bile görmedikleri acayip birkaç yaratık vardı.

Gün ışığında, her tarafları görünen bu yaratıklar altı tane kadardılar. Demir, Gökhan ve bütün öteki izciler şaşırmış, hayretler içinde seyre dalmışlardı.

İlk göze çarpan şey kocaman kafalarıydı. Bu yaratıkların başları yusyuvarlak ve pek büyüktü. Gözleri kafadan birkaç santim yükselmişti. Otomobil feneri gibi ışıldıyan ve bir salyangoz boynuzuna benziyen bu gözlerde, fosforlu bir parıltı büyük bir kuvvet olmak lâzımdı. Gözlerin altında ise burun yoktu.Burun yerine yan yana üç köşe iki delik ve bu deliklerin alt tarafında ise ağız yerine, dudaksız dişsiz, bir tüfenk namlusunun ağzı büyüklüğünde yusyuvarlak bir delik vardı. Sonra tostoparlak kafanın iki yanında kocaman iki kulak ve kulakların üstlerinde de akla gelmiyecek en sert fırçadan daha sert görünen kızıl renkli saçlar, dimdik duruyorlardı.

Yüzlerin rengi biraz kirlice bir beyazdı. gövdeleri de acayiplikte kafalarından aşağı kalmıyordu. Boyunları gayet ince ve çok bükülebilen bir halde idi. Omuzumsu iki yerden çıkan iki kolun uzunluğu hakikaten korkunç denebilecek bir şeydi. Parmaklarının uçları sivri ve pençe gibiydi. Kollar insan kolu gibi bir dirsekli değil, dört dirsekliydi.

Ayakları yamyassı ve küçücüktüler. Yalnız bu ayakların altında patinaj yapmağa yarayan patenler gibi aletler vardı. Acaba bu aletler sonra dan mı takılma idiler, yoksa vücutlerinin yapılışında mı vardılar.. bu şimdilik bir bilmece olarak kalacaktı. Boyunlarında bel kemikleri halka halka, belli oluyordu.

Sırtlarına tuhaf, kırmızı renkli kumaştan esvaplar giymişlerdi. Üzerlerinde ne cep, ne düğme vardı. Ellerinde hiç birşey yoktu. Boylarına gelince, hiçbirinin boyu bir metreyi geçmiyordu.

İzciler için bu gördükleri şey pek korkunçtu. Fakat onlar izcileri görünce, daha fazla korktular. Çünkü izciler buraya zaten akla gelmedik şeyler görmeğe gelmişlerdi, onun için hazırlıklı idiler. Halbuki ötekiler için iş böyle değildi.

Demir izci, yavaşça fısıldadı:

— Gökhan.. Artık görüldük. Nafile saklanmıyalım. Bak onların gözlerinde X ışığı gibi herşeyi delen bir şua var.. Netekim yaprakların arasında saklı olduğumuz halde bizi gördüler..

Demirle Gökhan ayağa kalktılar.

Başkan gür bir sesle:

— Herkes bu tarafa.. Diye bağırdı.

Bir iki dakika içinde, kız ve erkek bütün izciler, başkanlarının yanına toplanmışlardı. Şaşkın bakışlarla biribirlerine, gördükleri şeyin acaba bir rüya mı olduğunu soruyordular. Demir:

— Dikkat.. diye kumanda verdi. Üçer üçer sıra olun.. Geriye döneceğiz..

Tek Erkmen, Mühendis Hâmit Torna'nın bütün prensiplerini kavramış bir gençti. Burada büyük bir soğuk kanlılıkla ve ihtiyatla hareket etmek lâzımdı.

Kapaktan çıkan yaratıklara gelince, onlar sabit bakışlarla izcileri süzüyorlar, ne birşey söylüyorlar, ne de yüzlerinde hayret, korku veya gülmeği gösteren bir kırışıklık, bir kımıldanma oluyordu. Demir :

— Yarım sağa.. Marş marş.. diye bağırdı.

Bütün gençler, asker adımlarile yavaş yavaş, arada bir istemeden kafalarını geri çevirerek ilerlemeğe başladılar. Demir, izcilere koşmalarını söyliyecekti amma, eğer bu yaratıkların gözlerinde öldürücü bir kuvvet varsa, o kuvvet ağaçlar arasından da kendini gösteremez miydi?. İş böyle olunca, tehlike her zaman için var demekti. Şuhalde çocukları korkutmak doğru bir iş olmıyacaktı.

Şimdi ormanda ilerliyen izcilerin birşeyden korkuları olabilirdi. O da bilinmiyen yaratıkların, gene bilinmiyen silâhlarla kendilerine saldırmalarıydı.

Zaten tehlike görünmediği müddetçe korkunç değil midir?.

Artık ormandan çıkmışlardı. Demir merakla başını geriye çevirdi :

— Jimnastik adım.. Marş marş!. Uzaklıkları iyi ölçün.. Biliyorsunu zya, bir adımda insan göklere çıkıyor.. diye bağırdı.

Kumanda biter bitmez, bütün izciler, zıplar gibi koşmağa başladılar, Her ufacık kımıldanma ile beş on metre ileriye atılıyorlardı.

Demir tekrar başını geriye çevirdi :

— Dikkat.. Gayet hızlı gidelim.. Geliyorlar!..

Yenidünya yaratıkları arkadan büyük bir hızla patenlerinin üstünde kayarak geliyorlardı. Fakat ne ellerinde, ne de omuzlarında birşey yoktu. Şu halde İzciler için, bu acayip yaratıklarla döğüş pek güç birşey olmıyacaktı. Zaten ötekilerin, İzcilere yetişmelerine pek imkân yok gibiydi. Bu acayip dünya üzerinde izciler şimdiki hızlarile en aşağı saatte otuz kilometre yapıyorlardı.. Nihayet radyoplanlara yaklaştılar. Yenidünya adamları hâlâ peşlerinde idiler. Lâkin makineler de artık burunlarının dibinde idi. Demir :

— Gökhan.. Dedi.. Sen seninkilerle beraber hemen R - 2 ye git, sonra telefonla görüşürüz.

Gökhan hızla sıçramıştı, havada iken..

— Evet, anladım.. dedi.

Bu son sıçrayışla tam R - 2' nin önüne düşmüştü.

Tabiî bir taraftan Sedat Çalışkan'la Fettah, diğer taraftan da Talât Öksüz'le Arap İnci izciler'în hızla koşuştuklarını ve arkalarından koşagelen bu garip yaratıkları görmüşler, radyoplanların kapılarını açmışlardı.

Guruplar, radyoplanlara girdiler. Kapılar derhal kapatıldı, merdivenler yerlerine çekildi ve R-1 ile R-2 hemen kırk beşer derecelik bir zaviye çizerek bir ok gibi havaya fırladı.

XXIII

Önemli bir av

Demir hemen, radyoplanın büyük salonuna geçmek emrini verdi. Pilot dairesinin kapısı kapandıktan sonra pencereleri açtılar ve hepsi dışarıyı seyre başladılar..

Radyoplanlar yerden otuz metre kadar yüksekte duruyorlardı. Demir, Bay Sedat'la Fettah'ın yanına geçerek onlara kısaca olanı biteni anlatmıştı. Zavallılar hayretten adetâ aptallaşmışlardı. Hele aklı zaten pek kısa olan Fettah, lâf söyliyemez olmuştu. Demir'in verdiği emir üzerine camlardan birine koca bir adese geçirerek, toprağın üstünde kalan Yenidünya adamlarını seyrediyor ve :

— Amanın tanrım.. diye haykırıyordu. O nebiçim eller öyle.. Hele şu karpuz kafalara, salyangoz gözlere bakın.. A.. Hiç böyle kol da görmemiştim. Dört dirsekli.. Yılan gibi..

(Arkası var)

BOZKURTLAR'IN ÖLÜMÜ

Asya'nın merkezinde bir bora, bir kasırga koptu..

Eski ve şanlı bir millete boyunduruk vurmağa kalktılar. Bu millet canlı ve enerjiliydi...

Komşuları ne entrikalar çevirdiler, bu milleti ne kadar sıkıştırdılarsa kuvveti ve enerjisi o kadar arttı ve...

Nihayet

Asya'da bir bora bir kasırga koptu...

İşte bu bora bu kasırga, Türkün, kendisini esir etmeğe çalışanların başında kopardığı boraların en şiddetlilerinden biri oldu ve koca Çin imparatorluğunun başında patladı..

Bozkurtlar'ın Ölümü; Türkün tarihte yarattığı kasırgaların en şiddetlilerinden biridir..

Ateş Çocuklar; Gelecek sayıda başlıyan bu fırtınayı beraber yaşayınız...

Çünkü bu kasırgayı da sizin gibileri yaratıp yaşadılar...

Bozkurtlar'ın Ölümü

Türkün şanlı tarihinin bir parçası . . .

Gelecek sayıda başlıyor.

SPOR

Haftanın Maçları

TAKSİM :

Bu pazarki karlı, çamurlu bir havada oynanan maçlar gol bakımından mevsimin en verimlisiydi.

Günün ilk maçını ikinci kümeden Altınordu-Ortaköy yaptılar. Eksik bir takımla oynayan Ortaköy, Altınorduya 1-5 mağlup oldu. İkinci maç Galatasaray - Topkapı arasında oynandı. Bu maça hücum hattında ufak bir değişiklikle çıkan Galatasaray daha oyunun başında hâkimiyeti ele alarak hücuma geçti ve Bülend'in uğurlu ayağile G. Saray ilk golü yaptı. Bundan sonra devrenin nihayetine kadar mütemadi hücumlarda bulunan G.Saray Gündüz'ün ayağile 4 ve Bülend'inkile 2 gol daha atarak ilk devreyi 7-0 galip bitirdi.

İkinci devrede de gene hücuma geçen G. Saray yediği bir gole mukabil beş gol daha attı ve mevsimin gol atma rekorunu da kırarak maçtan 12 - 1 galip çıktı.

Bu mevsimde şimdiye kadar oynanan maçlarda en fazla gol atan oyuncu 12şer tane ile dünkü mağlup takımdan Haydar ve galip takımdan Gündüz geliyor. Acaba hangisi gol kralı olacak?

En son maç Güneş-Anadolu arasındaydı.

Oyun Güneş'in hâkimiyetine geçti. Birinci devrede 4 tane gol atan Güneşliler ikinci devrede Anadolunun fedakâr ve sıkışık oynayan müdafaa tarzından gol yapamıyarak maçı 4 - 0 bitirdiler.

ŞEREF ALANINDA:

İlk maçı ikinci kümeden Kasımpaşa-Davutpaşa yaptılar. Neticede Kasımpaşalılar maçı 10-1 galip bitirdiler. İkinci maç Vefa-Süleymaniye arasındaydı. Maçı, hâkim oynayan Vefa 3-0 kazandı.

Son maç Beşiktaş-Eyüp arasında oynandı. Bu maçta Eski Beykozlu Rıdvanı da hücum hattına alan Beşiktaşlılar bütün oyun devamınca hâkim oynayarak maçı 11-2 kazandılar.

FENER ALANINDA:

İkinci kümeden A. Hisar - Beylerbeyi maçı tipi yüzünden hakem tarafından tatil edilmiştir.

İkinci maçı Beykoz - Hilâl oynadılar. Neticede Beykoz 3-1 galip geldi.

Son maç Fener - İ.Spor arasındaydı. İkinci devrenin son dakikalarında attığı 2 golle Fener bu maçı 2-0 güç kazanabildi.

1936-37 İSTANBUL LİK MAÇLARI

Her hafta sonunda durumları, maçların neticeleri böyle cetveller halinde «ATEŞ» te gösterilecektir.

1. ci küme -A- takımlarının son vaziyeti

KARŞILAŞAN TAKIMLAR	Anadolu	Beşiktaş	Beykoz	Eyüp	Fener	G. S.	Güneş	Hilâl	İs. Spor	Süley.	Topkapı	Vefa	Gol Attığı	Gol Yediği	Puvan	Derece
Anadolu	**A**	1-3	1-4	0-2		1-3	0-4	1-0	0-5	5-0			9	21	12	8
Beşiktaş	3-1	**T**		11-2	0-2	2-1			0-0	3-1	5-0	1-4	25	11	17	4
Beykoz	4-1		**E**	1-1	0-5	0-4	1-4	3-1	8-0		2-2	0-0	19	18	18	4
Eyüp	2-0	2-11	1-1	**Ş**	0-3		0-0	1-0	5-1		1-6	1-3	13	25	18	4
Fener		2-0	5-0	3-0	**Ç**			7-0	2-0	2-0		8-0	29	0	21	2
G. S.	3-1	1-2	4-0			**O**	1-1	7-0		2-1	12-1		30	6	18	4
Güneş	4-0		4-1	0-0		1-1	**C**	7-0		3-1	6-0	3-1	28	4	22	1
Hilâl	0-1		1-3	1-0	0-7	0-7	0-7	**U**		1-2	1-4	2-10	5	42	8	9
İs. Spor	5-0	0-0	0-8	1-5	0-2				**K**	1-1	4-6	2-2	13	24	13	7
Süley.	0-5		1-3		0-2	1-2	1-3	2-1	1-1	**L**	6-4	0-3	12	24	14	6
Topkapı		0-5	2-2	6-1		1-12	0-6	4-1	6-4	4-6	**A**	2-6	25	43	16	5
Vefa		1-4	0-0	3-1	0-8		1-3	10-2	2-2	3-0	6-2	**R**	26	22	19	3

BAZI REKORLAR

Aşağıdaki cetvelde birçok spor şubelerinde kurulmuş rekorları göreceksiniz. Bunların hepsi kendi şubelerinde bugünkü dünya rekorlarıdır. Bu cetveli gözönüne alınca, insan pazısının ve vücut kuvvetinin neler yapabileceğini apaçık görebiliyoruz.

Birinci ad erkek rekorunun ikinci ad da kadın rekorunun sahiplerini gösteriyor. Yanlarında parantez içinde, hangi memleketten oldukları ve bazan da rekorun mesafesi veya zamanı yazılıdır.

Jesse Owens (Amerika) 10, $^{2}/_{10}$ saniye
Stephens (Amerika) 11, $^{4}/_{10}$ saniye

Schroeder (Almanya) 53,10 metre
Gisela Mauermayer (Avusturya) 48,31 metre

Matti Jaervinnen (Fenlandya) 77,23 metre
Kwasniewska (Polonya) 66,49 metre

3000 metre,Cooper:(İngiltere) saatte 15 kilometre. Tahammül, Couzens (İngiltere) 25 saat 9 dakikada birinci gelerek

Peter Fick (Amerika) 56, $^{4}/_{10}$ saniye
Den Houden (Holanda) 1 dakika 4, $^{3}/_{5}$ saniye

Allan Potts (Amerika) 42, $^{4}/_{10}$ saniye

Opschuf (Almanya) 150,500 kilo

Hız almadan :
H. Osborne (Amerika) 1,678 metre
Hız alarak:
Johnson (Amerika) 2,075

Jesse Owens (Amerika) 8,134 metre

Geoge Varoff (Amerika) 4,425 metre

Metcalfe (Amerika) 17,77 metre

Bradl (Avusturya) 101 metre

Torrance (Amerika) 17,40 metre
G. Mauermayer (Avusturya) 14,40 metre

Richard (Fransa) saatte 45,398 kilometre

Dayen-Richard (Fransa) saatte 48,668 kilometre

BAZI SPORLARDA İNSANIN HIZI NE OLUYOR ?

	Saatte
Kayakla	146 K.m.
Çift bisikletle	48,668 „
Bisikletle	45,398 „
Buzda patinaj	43 „
100metre koşu	36 „
Yürüyüş	15 „
Yüzme	6,500 „

7481 Numaralı Kaçak
Ölüleri dirilten doktor

Büyük Sinema Romanı: 6

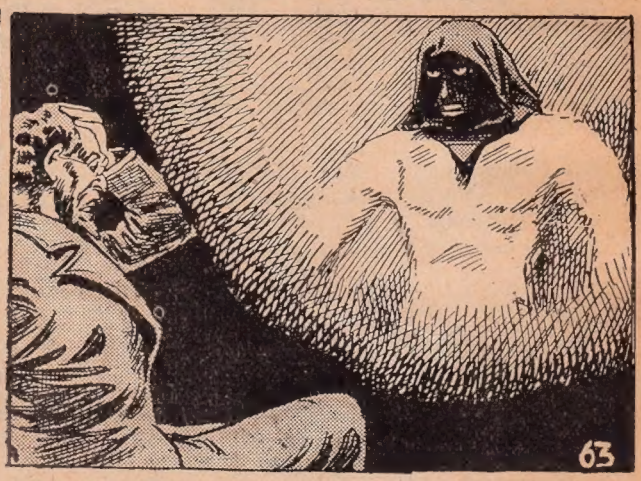

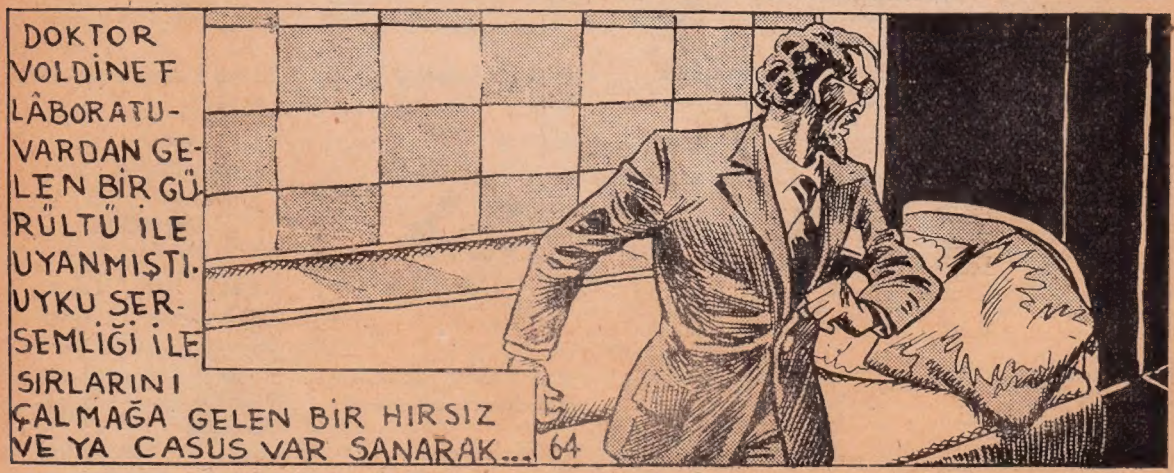

(Arkası gelecek sayıda)

KISKAÇ HAMDİ

Tanıdığınız, bildiğiniz, gördüğünüz insanların en zekisi, en cesuru ve en sevimlisi.. Çevrenize biraz dikkat ederseniz onu göreceksiniz. Kıskaç Hamdi zaten size pek yakın olan bir adamdır. Hele biraz daha sabredin. Kıskaç'ı pek yakında ve çok iyi tanıyacaksınız..

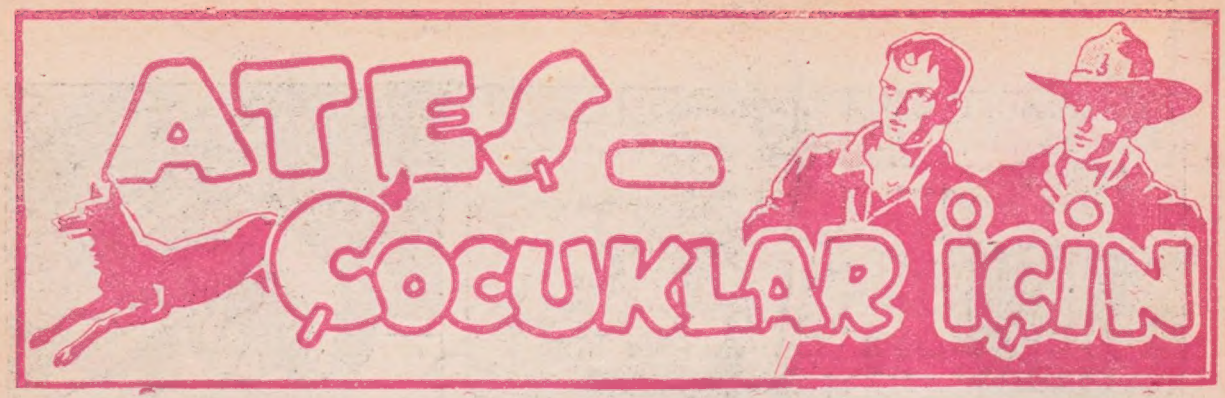

ABONE — İLÂN

Altı aylığı 26 sayı 130 Kuruş
Yıllık abone 52 „ 250 „
Bir sayıfalık ilân 1 defa için 15 Lira
Santim murabbaı 5 kuruştur.

İDARESİ

İstanbul : Ankara caddesi No. 115 de
Türkiye Yayınevi tarafından çıkarılır.
Basıldığı yer: T Ü R K İ Y E Basımevi
Sahip ve U. Yazı Direktörü Tahsin DEMİRAY

Spor Bulmacaları Serisi: No. 6

Bulmaca serisi bu sayıda bitti. 8 inci sayıda bütün serinin çözülerini vereceğiz. Çözü mektuplarının en geç14-1-937 perşembe günü akşamına kadar idaremize gelmiş olması lâzımdır. Sonra gelenler kur'aya giremiyeceklerdir. Gelecek sayıda yep yeni, kolay, bol ve zengin hediyeli bir Bulmaca Serisine başlıyoruz.

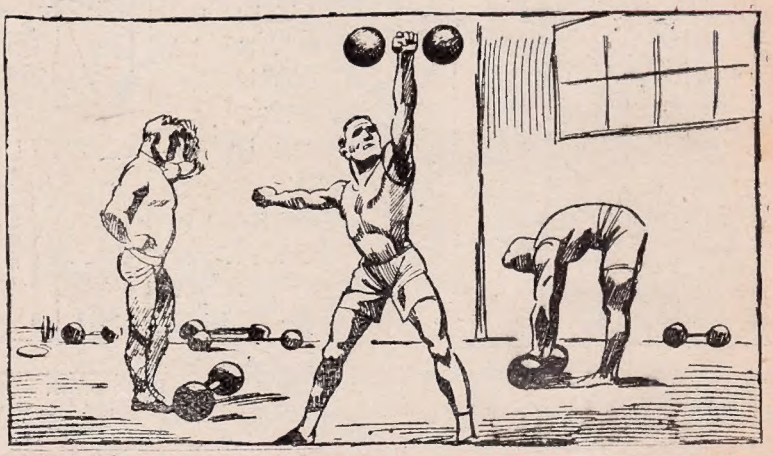

ÇIRAK UÇMAN kuponlarımız

Gazeteniz, sizin için büyük bir fırsat hazırladı.

Değerli Türk mühendisi ünlü uçucu Fethi'nin yapmış olduğu hem suda, hem karada giden bir uçkunun plânları casus Çalkof tarafından aşırılmıştır. Bu çalınan plânlarla İtalyada yapılan yeni makine şimdi, asıl sahibi olan mühendis Fethi'nin rakip olarak karşısına çıktı. Fabrikanın çırağı Adlan, mühendisle beraber bu işin peşindedir.

Yalnız Adlan mı bu işin peşinde ?.. Hayır... On binlerce Türk çocuğu bu, Çalkof hainine aman vermemek için dünya boyunca gidiyor.. Bütün ateşli çocukları heyecana veren bu yarışa - daha ilerlemeden - sizde katılınız.. Gazeteniz bu kovalamanın heyecanlarından ve eşsiz öğretici değerinden hepinizin istifadenizi kolaylaştırmak için bir fırsat hazırladı.

Ateş Çocuklar arasına son bir ayda yeniden girmiş olan binlerce yeni arkadaşın ÇIRAK UÇMAN'ı alabilmeleri için bir iki eksik forma yeniden basılıyor. Aşağıdaki kuponu bize getiren veya gönderenler, şimdiye kadar çıkmış olan ilk 16 kitabı yalnız 20 kuruşa alabileceklerdir.

Bu fırsat yalnız okurlarımız için hazırlanmıştır. Elde fazla forma olmadığından uzun zaman devam ettirilemiyecektir. Acele ediniz.. ÇIRAK UÇMAN'ı gazetemiz idaresinden isteyiniz.

NOT: Para yerine posta pulu gönderebilirsiniz. Adresinizi gayet açık ve adınızı okunaklı yazınız..

ATEŞ : 6
Spor Bulmacası Serisi

ATEŞ Çocuklar'ın ÇIRAK Uçman kuponu